

osnove. Tek je dvoumio: da li bi imao saslušati stranke, što mu je sobar spomenuo, dolje u kancelariji, ili pak u svojoj ložnici; hoće li svoj juriš na djevojku poduzeti sad odmah, ili će odgoditi na drugi dan. Odluči li se za odmah, ložnica mu je bila najpodesnija.

Nekoliko je časova nijemo buljio u pod. Konačno se trgnuo i opet povukao uzicu zvonca.

Na vratima se pojavi Keko.

— Vaša milost zapovijeda?

— Čeka li još dolje oficijal Luka?

— Na službu, vaša milosti.

— Neka dođe. Reci mu, ali glasno, da ne ostavljam danas ložnice, jer se ne osjećam najbolje.

Keko se nakloni i ode, a odmah zatim pojavi se oficijal Luka Kolubrin. —

— Ljubim ruke i dobro jutro želim vašoj ekcelenciji!
— uz duboki će naklon Luka.

— Dakle, kapetan se Tomić povratio iz Solina odmah poslije oficijala Luke Kolubrina! — ujedljivo će Barbarigo, uprijevši pogled u svoga pouzdanika.

— Zar vaša ekcelencija već znade? — bojazljivo će Kolubrin.

— Ne znam, ali se domišljam, da je kapetan Tomić sjajno odmaglio. Nije li tako, Luka?

— Na žalost, istina je!

— Domišljam se također, da je kapetan Zuliani uzaludno cijelu Božju noć tražio svuda po gradu i kapetana Tomića i kapetana Celića.

— Celić je zatvoren, ekcelencijo!

— Da, zatvoren, istom u zoru! Nije li tako moj odani i pouzdani oficijale?

— Na službu, vaša milosti.

— S kapetanom Celićem bio je samo jedan jedini strati-
tijot. Nije li tako, Luka?

— I taj dolje čeka.

— Znadem da čeka. Osim njega, čeka još netko dolje pred kancelarijom.

— To je ona. Jelka Tomićeva.

— I to znadem. A nije isključeno da to znade već cijeli grad! Moj oficijal misli, da moje lične stvari moraju znati čak i sluga! Dakako, uz prethodnu prisegu!

Luka duboko ponikne glavom, a Barbarigo stane šetati gore dolje po ložnici.